

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Referuntur argumenta Maymbourgi cum eorundem responsionibus
circa Decreta V. Sessionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Nationum, non tamen Collegio Cardinalium. Cùm enim Cardinales post fugam Ioannis XXIII. frustra petissent pro facto Collegio suffragium à Nationum suffragijs distinctum, separarunt se à Nationibus, earumque Congregationibus interesse noluerunt. Unde factum est, quòd Nationes sine Cardinalibus deliberarint, & concluderint; sicque à III. Sessione usque ad VII. inclusivè, penè in omnibus Decretis Concilij factum est Cardinalibus, quòd tam arcto, & brevi tempore ostensa sint Decreta jam conclusa in Nationibus, ut non fuerit in eorum potestate, sufficienter deliberare, & in magnum contemptum habiti fuerint. Acta manuscripta Constantiensis Concilij in Bibliotheca Regis Christianissimi Parisijs asservata. Item Gesta ejusdem Concilij in quatuor manuscriptis codicibus Romæ reposita.

Quibus ita se habentibus, cùm præfens disquisitio se teneat in examinandis Decretis V. Constantiensis Sessionis, duo hæc expendemus. I. An ista Decreta, consentientibus omnibus, quorum intererat, publicata sint? Cui quæstioni subiungetur conclusio, in qua videbimus, qualiter Conciliares congregationes hæc dici possint celebrari à Spiritu sancto, quando receditur à formâ Concilij per Christum præscriptâ, sicque aded locus aperitur tumultuosis concertationibus. 2. An Patres Constantienses in Sessione V. sufficienter representarint Ecclesiam, ut eorum Decretis esset ab omnibus parendum? Cui quæstioni subnectetur conclusio, in qua iterum fiet discussio quædam illius characteris, sub quo Concilia dici queant representare universam Ecclesiam.

S. II.

Referuntur argumenta Maym-
bourgi cum eorundem respon-
sionibus circa Decreta V. Ses-
sionis.

28. Emanuel à Schelstrate in sua Dissert. Antwerpensi cap. 1. art. 2. ostendit ex Regesto Constantiensis Concilij, tam tumultuosè apud Nationes Decreta prætractæ V. Sessionis fuisse conclusa die 27. Martij, ut non solum magna animorum concertatio inter Patres orta fuerit, sed & Cardinales cum Regis Galliarum Oratoribus noluerint venire ad Sessionem IV. die 30. Martij celebrandam, nisi sub conditione, quòd auctoritatem Pontificiam spectantia in ea ommitterentur, prout consentientibus Nationibus, ommissa fuerunt. Monstravi insuper ex Gestis Constantiensis Concilij, quòd Cardinales, unâ cum Regis Galliarum Ambassiatoribus iterum dissentiatem fecerint interessendi Sessioni V. in qua Nationes sine matura deliberatione, & novo examine Decreta prius conclusa publicare volebant: & licet postea ad Sessionem venerint, ostendit ex Regesto, quòd ante Sessionem illam in Camera Paramentorum secretam protestationem fecerint, quòd propter scandalum evitandum ad Sessionem ibant, non animo consentiendi his, quæ audierant, in ipsa statui debere.

Hæc igitur dicto modo, vel etiam per æ-

qualium Scriptorum testimonia à Schelstrate comprobatis, sequentia opposuit Maymbourgius tract. sui hist. pag. 254. quæ unâ cum oppositis responsionibus deinceps proferemus.

Argumentum Maymbourgi.

29. Hic igitur Auctor loco cit. ita argumentatur. Scio equidem, quòd super decretis illis magnæ contentiones habitæ fuerint, & quòd Cardinales sese opposuerint. Concedo quoque ipsi id, quod invenit in suo Manuscripto, & quod asserit, nunquam antea notum fuisse, & forsitan verum non est, Cardinales, & ipsos Galliarum Oratores in camera paramentorum fecisse protestationem secretam: Quòd propter scandalum evitandum, ad Sessionem ibant, & non animo consentiendi his, quæ audierant, in ipsa statui debere. Quid potest inde concludere? Hæc ibi Auctor ille, petens subinde, numquamne legerim historiam de aliquo conclavi, vel pervolverim librum famosum Pauli Suavis de Concilio Tridentino, in quibus refertur, quòd post magnam animorum contentionem omnes convenerint de certo Pontifice eligendo, vel Decreto in Sessionibus publicando: sic, inquit, factum est in Constantiensis Synodo: ponamus, fuisse magnas oppositonas, contellationes, protestationes secretas, & omne id, quod placuerit D. Schelstrate nos ex Manuscripto suo docere. Post hoc Cardinales, alijque omnes, qui contestati, & secretè protestati sunt, venerunt ad Sessionem V. Et sicut Spiritus sanctus unit omnium animos in Concilio, ut dici possit: Visum est Spiritui sancto, & nobis, sic postmodum duo Decreta hujus Sessionis communi sensu statuta fuerunt; prout referunt Acta, quibus D. Schelstrate nihil habet, quod ex Manuscriptis suis opponat. Sic enim in Actis legitur: Quibus articulis, sive constitutionibus lectis, Concilium eos, & eas uniformiter approbavit, & conclusit.

Responsio.

30. Emanuel Schelstrate sui præcitati tractatus Dissert. 2. cap. 2. à pag. 94. respondet in hunc modum. Apparet ex prætracto discursu, quòd D. Maymbourg non solum Basileensium sententiam de confirmandâ decretorum illorum auctoritate, sed & artem eorum in eâ contra objectiones propugnandâ, imitari voluerit. Quod, ut clarius constet, animo repetenda sunt, quæ dissertatione meâ de Basileensibus notaveram: cùm enim illi Orbi Catholico obtrudere conarentur, quòd Decreta Constantiensis Concilij summo animorum consensu, nemineque penitus discrepante, publicata fuerint, Eugenio IV. contrarium asserenti, Gesta ejusdem Synodi hæc arte objecerunt, ut verba pro se facientia asserrent, causæ verò suæ minimè faventia omitterent. Verba, quæ Basileenses pro se facientia attulerunt, indicavi, fuisse sequentia: Licet iterum major pars Cardinalium faciebat difficultatem interessendi, omnes tamen, præter infimos, venerunt ad Sessionem, præfente Rege Romanorum in Imperialibus insignijs, pp 3 præ-

presidente Cardinali de Urbis Episcopo Albanensi, & celebravit Missam de Dominica Raynaldus Archiepiscopus Rhevenensis. Verba autem cause suæ minimè faventia, quæ omiserant, ostendi, esse illa superioribus immediatè subjuncta: *Fuerunt pronuntiatæ dispositiones sequentes per electum Poznanensem, quia Cardinalis Florentinus illas noluit pronuntiare.* De quibus ultimis verbis cum sedulo inquisivissem rationem, cur à Basileensibus omissa essent, aliam non inveni, quam quia instituto suo minimè faverent: ubi enim ex verbis per ipsos citatis colligi poterat, omnes consensisse, ibi ex verbis subsequenti- bus constabat de oppositione Cardinalis Florentini, & omnium ipsi adherentium, ex quibus planè colligebatur contrarium.

31. His præmissis, videndum est, quàm manifestè D. Maymbourg vestigia Basileensium insecutus fuerit. Admittit Auctor ille verba Gestorum Constantiensium, quibus asserit, quòd, non obstantibus Patrum contraditionibus, & Cardinalium protestationibus secretè factis, omnes tamen ad Sessionem V. venerint: omittit verò, quæ de Cardinali Florentino, ejusque sequacium oppositione ex ipsidem gestis adjunxeram: & tunc asserit, de communi omnium consensu Decreta fuisse publicata, nihilque in manuscriptis codicibus reperiri, quòd his Actorum verbis opponere poterim: *Concilium ea uniformiter approbavit, & conclusit.* Manifestiàs, ut puto, Auctor ille lequi non poterat artem Basileensium in referendis ijs, quæ pro se faciunt, & silentio prætereundis, quæ menti ipsius contradicant: nulli- bi tamen incautus, quàm hic egit, cum eundem errorem, quem in Basileensibus notaveram, ipse committere voluerit. Neque mirari sanis possum, quòd tam asseveranter scripserit, me nihil habere, quòd ex manuscriptis codicibus opponam: cum ex illis, & æquili- um Scriptorum testimonijs expressè ostenderim, Cardinalem Florentinum cum sequacibus, ac ipso imprimis Joanne XXIII. repugnasse. Quæ ut clariùs consent, fuliùs comprobanda sunt.

32. Et de Joanne quidem constat ex Appendice Constantiensis Concilij *tom. XI.* collectionis Philippi Labbei, quòd sese pro certo, & inhabitato Pontifice haberi volens, nonquam probavit eorum sententiam, qui Concilio auctoritatem aliquam super ipsam tribuebant. Notæ sunt cedule ex parte Joannis XXIII. initio Constantiensis Concilij publicatæ, in quibus per modam conclusionis quærebatur: *An Papa verus & Canonicus, de hæresi non infamatus, nec suspectus possit contra ea, quæ sunt sui juris, ab aliquo compelli, vel aritari: cumq. non hereticum condemnantes, heretici sint censendi?* Et responsum ad hoc conclusione 3. datum: *Hoc fore manus ponere in Christum Dominum, neque immeritò dubitari, an ille, qui talia pijs auribus ingerere ausus erat, bonus Catholicus censeri poterat.* Cùmque Petrus de Alliaco Cardinalis Cameracensis in casu schismatis, ut tunc erat, de Joanne judicari posse contenderet, fateatur in *Tractatu de auctoritate Cardinalium*, se hanc ob rem, gravi, & periculosam dicti Joannis Papa o-

diu incurrisse: quòd Joannes semper existimavit, se pro indubitato Pontifice haberi debere, proindeque à Concilio cogi non posse. Unde cum post II. Sessionem tres Nationes conclusissent, quòd ipse ad cessionem Pontificatus ob schismatis extirpationem cogi posset, factum est, quòd ab ijs, qui Concilio interfuerunt, sese audivisse testatur Rodericus Calaguritanus Episcopus *Dialogo de auctoritate Pontificis*, Joannem XXIII. ea de causa infelicitè fugam arripuisse.

Post fugam autem illius contigit, quòd Cardinalis Turrecremata, qui in minoribus constitutus, Concilio Constantiensi interfuit, de gravi Joannis XXIII. querelâ memorizæ prodidit. Cùm enim post fugam ejusdem Joannis Cancellarius Parisiensis unus ex Gallicis Oratoribus sermone coram Patribus in *diminutionem jurisdictionis Apostolicæ* habuisset, idque Cardinales à sacro Collegio ad Papam Schaffusæ constitutum missi retulissent: *Dominus Oratoribus Regis Franciæ visitantibus eum*, inquit Turrecremata, *amaro animo conquestus est Joannes, falsa quadam, & erronea adversus auctoritatem Romani Pontificis Decreta per annulos suos post recessum ejus esse conclusa.* Ita Scriptor ille, qui occasione Decretorum querelam illam interpositam putavit, cum tamen occasione sermonis Gerlonij interposita fuerit, idcirco eum Collegis Gerlonij potiùs, quàm cum alijs conquestus fuerit. Neque hæc à Joannis XXIII. mente aliena, sed eadem omnino consona esse, firmatur ex testimonio Niehi, in *vita ejusdem Pape* referentis de Cardinalibus Schaffusæ Constantiam reversis, quòd Concilium ex mandato Joannis dissolvere voluerint, & auctoritatem dissolvendi eadem competere propugnârunt.

Verùm de Cardinalibus postea, redeamus ad Joannem, qui 24. Mensis Martij in epistola ad Poloniz Regem inter varias rationes, quibus fugam suam à Concilio excusat, hanc ponit: *Quòd quorundam caeca, & inconsulta temeritas usque adeò ab ipso Concilij principio ita omnia pervertere, ita omnia perturbare concupivit, ut non concordiam, sed dissensionem, non unionem, & pacem Ecclesiæ, sed schismata, & scandala querere viderentur, qui nullo antiquorum Conciliorum ritu observato, non publicè, sed sparsim, & privatim de rebus Ecclesiæ Conciliabula celebrabant in contemptum Sedis Apostolicæ, & in vilipendium nostrum scissas, dissensionesq. adversus nos seminantes, ac non per viam sancti Spiritus, ut decet, sed per vim & strepitum, & contumelias in rebus singulis adversus nos molebantur, multa machinabantur indigna relatu contra decus Apostolicæ Sedis, & honorem nostram.* Ita immediatè post sermonem Gerlonij Joannes XXIII. in litteris ad Ladislaum Poloniz Regem, juxta quam formam, & ad alios Reges de Constantiensi Concilio scripsisse creditur.

Clariùs mentem suam exposuit in articulis, quos unâ cum litteris ad Ducem Biturigum Schaffusæ Parisios misit. Eorum unus erat, quòd, licet in Concilij Generalibus non debeat fieri Nationum differentia, sed omnes & singulos sententiam suam publicè aperire oportet.

oportet, ut unius instructione informentur
alijs; hoc tamen Constantiæ non fuerit per-
missum, quinimo statutum, quamlibet Na-
tionem unam tantummodo vocem, sive suffra-
gium habituram, etiam si in Natione Gallica
essent trecentæ voces notabiles, & in Italica
totidem, quoniam erant ex duobus illis Natio-
nibus ducenti Prælati personaliter ibi com-
parentes; & de Anglicana essent tantum tres
Prælati, ac cæteri Clerici novem numero. Al-
ter verò erat, quòd, cum in Concilij Genera-
libus secundum statuta Canonum jus suffragij
non comeret, nisi Cardinalibus, Patriarchis,
Archiepiscopis, & Episcopis, quorum suffragia
requerenda sunt in Sessionibus publicis, &
non in privatis consilijs, nihilominus quicunque
ad eulmodi consilia fuissent admitti, nullo dis-
crimine personarum habito, omnium suffra-
gia, etiam Laicorum, subtrahitis Prælatorum
suffragijs, recepta sint utiqueque etiam Præ-
latis contradicentibus. Alius demum articu-
lus, ut ceteros omittam, erat, quòd, licet in
Concilij suffragia debeant esse libera, nihilomi-
nùs in illis exuterint cavillationes, & tub-
ornationes per minas, & terrores ab Impera-
tore procedentes.

35. Scripsit hæc omnia de prioribus Constani-
tensis Concilij Actis Ioannes XXIII. quæ re-
periuntur in duobus manuscriptis codicibus
Vindobonensibus, ubi D. Maymbourg ea legere po-
terit: à me autem hoc loco allata sunt, quia
Patris in publica Invocationis Congregatio-
ne lecta dicuntur, & non parum conferunt ad
memorandum, quòd Ioannes XXIII. oblit-
uit, quæ Constantiæ contra Sedis Apolto-
licæ auctoritatem acta putantur, & nunquam
à sententiâ suâ hac in re discessit, ut in oul-
tatione Antuerpiæ eadè indicavi. Meminit
Ioannes disensionem, cavillationum, & con-
tradictionum, quæ si ullibi, procul dubio
quòd Decreta Sessionum IV & V. locum ha-
buerunt: Sic enim testatur in apologia sua con-
tra Basilienses Romanæ Ecclesiæ Pontifex Eu-
genius IV. quòd contra Decreta de auctori-
tate Conciliorum nonnulli reclamaverint gratia-
res, qui strepente multitudine superatis, sicut his no-
vis temporibus, quibus carnales exuberant pas-
siones, factum esse, manifestum est, audiri nequiver-
unt. Eadem esse et Rodericus Calaguritanus
Episcopus in *Dialogo de auctoritate, & potestate
Romani Pontificis*, teste nimium audivisse à
magnæ auctoritatis viris, qui Concilio Con-
stantiensi interfuere, quòd contra Decreta
Sessionis V. reclamaverint complures Prælati &
Doctores: de quibus etiam affirmat Cardinalis
Tuscanensis *lib. 2. de Eccles. cap. 99.* quòd
plures Patres doctissimi non præstitere int-
contentum, aut assensum suum. Quæ ultima ver-
ba notanda sunt, quia ex Ioannis XXIII. arti-
culis confirmationem accipiunt, ubi dicitur:
privatis consilijs suffragia etiam Laicorum,
subtrahitis Prælatorum suffragijs, recepta fuis-
se, neque in Sessionibus publicis vota singu-
lorum, sed quatuor duntaxat Nationum audi-
ri consuevisse. Quòd ad perpetuum Cardi-
natum assensum probandum, quampluri-
mum conferre, ex Actis & Gestis hucusque

ineditis clariùs ostendemus, quàm ut à quò-
quam in dubium revocari possit.
Refertur in manuscripto codice Biblio-
thecæ Regis Christianissimi, quòd post recessum
Ioannis XXIII. Romani Cardinales à Nationibus petiverint, ut iporum Col-
legium quoad suffragia unum votum cum ipsis
haberet in Sessionibus publicis, eorumque
mentio fieret in litteris, & subscriptionibus
Synodicis. Illustrissimus Apameensis Episco-
pus Spondanus, qui hunc codicem Regium
vidit, testatur, Cardinales repullam passos fuis-
se, putatque, id solum intelligendum de men-
tione ipsorum in litteris, & subscriptionibus
Synodicis, non autem quoad suffragium in
Sessionibus publicis. Fallitur tamen vir e-
ruditus existimans, Cardinalem Præsidentem in
prioribus Sessionibus pro se & collegio Car-
dinalium per verbum *Placet* suffragium tulisse.
Tantum enim abest, id factum fuisse in
Sessionibus post recessum Ioannis XXIII. ut
Gesta Concilij hæctenus inedita ad Sessionem
VII. notent, quòd Cardinalibus vix unquam
communicata fuerint Decreta publicanda in
Sessionibus, ut de super deliberarent. Nam
inquirunt, penè in omnibus Decretis Concilij factum
est, *Cardinalibus ita arcto & brevi tempore ostensa
sunt Decreta in Nationibus, ut non fuerit in eorum
potestate, sufficienter deliberare, imò in magnum
contemptum habitis sunt. Plures conquesti sunt
Cardinales de contemptu. Et finaliter petiverunt,
quòd, cum essent in Concilio quatuor Nationes, una
Anglicæ, in qua non erant viginti Capita, de quibus
tres solum Prælati, & Cardinales essent sexdecim,
& alij futuri, de quibus plures magni & insignes
Doctores propter dignitatem Collegij haberent vo-
cem, & auctoritatem tantam, sicut Natio Anglica-
na. Quod fuit recusatum, & dictum, quòd venirent
ad suas Nationes. Ita quòd nullam habent auctori-
tatem.*

36. Magni omnino faciendum est hoc Ges-
tum indubitata fidei testimonium, quòd huc-
usque latuit Obsequium Catholicum: ex eo enim
non solum confirmantur, quæ superiori capite
notavimus de Decretis Sessionis V. præcipi-
tante, & sine matura deliberatione publica-
tis, sed & monstratur, rationibus destitutum
non fuisse, quòd contra Nationes de inæquali-
tate suffragiorum scripsit Ioannes XXIII. ac
patet, verissimum esse, quòd contra Sponda-
num probandum suscepti, Cardinales repul-
sam passos fuisse quoad suffragium in Ses-
sionibus publicis. Idem confirmatur ex Actis
Constantiensis Concilij tam editis, quàm in-
editis, in quibus ante Sessionem XI. nullibi re-
peritur, Cardinalem Præsidentem pro se, & sacro
Collegio suffragium tulisse, id, quòd primum
Sessione XI. factum fuit; quamvis non sine
mytherio Gesta Constantiensis Concilij id pri-
mum Sessione IV. contigisse referant. Affir-
mant enim, quòd pro unione Gregorij XII.
admissa fuerit nova Concilij convocatio, ac de
ea responderint quatuor Prælati pro quatuor
Nationibus *Placet, & Cardinalis Ostiensis pro Col-
legio Cardinalium Placet: & hoc, inquirunt, nunc
primum responsum est ex parte Cardinalium. Quæ
ultima verba notanda sunt, non enim è .or*

Clodas
GVI

iste ad diminuendam, sed augendam potius Gestorum fidem facit, sicut latius, ubi, & quando necessitas urgebit, exponemus.

39. Hic ex manuscriptis indubitatae fidei codicibus praemissis, redeundum est ad Decreta, de quibus, sicut de ullis alijs, intelligenda sunt, quae habent Gesta *superius* allata. De nullis enim alijs Decretis aequae, ac de istis referunt, quod praecipitanter a Nationibus sint conclusa, & constanter a Cardinalibus eorum publicationi contradicendum fuerit. Testantur itaque, quod Cardinales noluerint ad Sessionem IV. venire, in qua Nationes ea publicae decreverant, quia *super illis non fuerant habita, nec sufficienter petita deliberationes eorum.* Additur in Regesto, quod, postquam Cardinales effecerant, ut illorum Decretorum publicatio tunc omitteretur, Sessione IV. publice monuerint: *Ut omitterentur illa materia, quae magnas habent difficultates, & maturam exigunt deliberationem.* Cumque animadvertissent, consilium suum a Nationibus negligi, & sine communi examine, ac nova deliberatione Decreta Sessione V. publicanda fore, testatur idem Regestum, quod Cardinales eodem die, quo Sessio illa habenda erat, protestationem secretam fecerint in camera Paramentorum Palatii Constantiensis: *Quod propter scandalum evitandum ad Sessionem ibant, non animo consentiendis, quae audierant, in ipsa statui debere.* Adjungunt Gesta Constantiensis Concilii, Decreta per ultimum Cardinalem in Sessionibus publicis pronuntiari consuevisse, idque tunc spectasse ad Franciscum Zabarellam Cardinalem Florentinum, omnium sui temporis Canonistarum facile principem; Decreta tamen Sessionis V. pronuntiata fuisse per electum Poznaniensem: *Quia Cardinalis Florentinus ea noluit pronuntiare.*

40. Scribat jam D. Maymbourg, Decreta Sessionis V. consentientibus omnibus obedientiae Joannis XXIII. Patribus, publicata fuisse, meque nihil habere, quod ex manuscriptis codicibus opponam. Dicat, omnes illos, qui unquam contradixerunt, Sessione V. in unam, eandemque convenisse sententiam, idque etiam de Cardinalibus constare ex eo, quod Concilium dicatur, Decreta post eorum publicationem approbasse. Nonne ex jam dictis manifeste constat, approbationem Actuum per quatuor Praelatos ex parte Nationum fieri consuevisse, & Praesidem pro solis Nationibus votum tulisse? Nonne testatur codex manuscriptus Regis Christianissimi, quod post recessum Joannis XXIII. Cardinalibus negatum sit votum speciale in Sessionibus publicis? Nonne ex septem codicibus manuscriptis, Gesta & Regestum Actuum Constantiensium continentibus, manifestum sit, Cardinales noluisse sese Nationibus conjungere quoad conclusionem Decretorum Sessionis V. sed separatim egisse, & totis viribus eorum publicationi obtulisse? Nonne ex tribus manuscriptis codicibus patet, Cardinales Sessioni V. interesse noluisse, nisi praemissa protestatione secretam, quod consentire nolint ijs, quae audierant, in ea statui debere? Nonne ex Gestis Concilii habetur,

Cardinalem Florentinum, ad quem de more spectabat, Decreta pronuntiare, dissentium Cardinalium sufficienter indicasse, dum in Sessione V. a Nationibus rogatus, ea legere publice recusavit? Nonne eadem Concilii Constantiensis Gesta perhibent, Cardinalem Praesidem Sessione V. pro Cardinalium Collegio nullum votum tulisse, adeoque, licet quatuor Praelati juxta morem Constantiae introductum, pro majori parte eorum, qui in quatuor Nationibus erant, per verbum *Placet* Decreta admiserint, neminem fuisse, qui pro Cardinalibus suffragium ferret? Nonne ex his omnibus clarissime constat, non solum gravissimos Patres a contraclamante multitudine in Congregationibus Nationum superatos, per se nullum votum tulisse, sed nec Cardinales per alios consensum praebuisse?

41. Quid ad haec respondere poterit D. Maymbourg? Quae arte perget adstruere communem Patrum circa Decreta consensum? Quo suo errore illum posthaec promovet? Conabatur quondam Basileenses Orbi Catholico obtrudere Decreta Sessionis V. ac si unanimi omnium Patrum consensu statuta, nemineque penitus discrepante, publicata fuissent: sed arte uti sunt, omittendo ea Gestorum verba, ex quibus de constanti gravissimorum Patrum dissentio constabat, ut ante biennium in dissertatione mea ostendi, & hoc capite contra D. Maymbourg ex manuscriptis codicibus Gallicis aequae, ac Italicis iterum monstravi. Quibus ex quatuor manuscriptis codicibus, Gesta Constantiensis Synodi continentibus, adjungi pro coronide potest, quod Cardinalibus Decreta Sessionis V. improbantibus sese conjunxerint Oratores Regis Christianissimi, Ludovicus nimirum Dux Bavariae, Frater Reginae Franciae, Kaynaudus Archiepiscopus Rhemensis, caeterique per Monachum Sandionysianum, & alios relati. Cum enim Gersonius unus ex Galliae Oratoribus die 23. Martij sermonem in diminutionem jurisdictionis Apostolicae habuisset, & postea Ludovicus Bavariae Dux cum Raynardo Archiepiscopo Rhemensi, & Nicolao de Calavilla ad Joannem XXIII. Schaffusium pervenisset, idem Joannes Oratoribus Regis Franciae visitantibus cum amaro animo conquestus esset, teste Turrecremata, *salsa quaedam & erronea adversus auctoritatem Romani Pontificis post suum discessum Constantiae proposita fuisse.* Quae Joannis verba tantum valuerunt apud dictos Oratores, ut Constantiam reversi sese conjunxerint Cardinalibus, & non solum difficultatem fecerint veniendi ad Sessionem IV. sed etiam ad Sessionem V. venire noluerint, ut fidem faciunt Gesta Constantiensis Concilii.

42. Nec refert, quod postea ad Sessionem V. iverint: nam eos praemissis protestationem, testatur Regestum Actuum Constantiensium; quod idem de Regis Christianissimi Oratoribus affirmat, utpote qui una cum Cardinalibus in camera Paramentorum Constantiensis Palatii fecerunt protestationem secretam, quod propter scandalum evitandum ad Sessionem ibant, non animo consentiendis his, quae audierant, in ea statui debere. Praeclariora autem sunt haec

hæc verba, quàm ut illa tanquam parum ad rem facientia missa faciamus. Agunt enim de protestatione contra Decreta Sessiois V. factâ ab ipsius Regis Christianissimi Oratoribus, quorum sententiam, si contra ulla Concilio- rum, Decreta quidquam valere posse, existimetor, contra indeliberata & tumultuosa Decreta Sessiois V. Constantiensis Concilij ab unâ Obedientiâ, eaque non integrâ statuta facere, Galli inprimis fateri debent. Et hæc sufficiant de Decretis Sessiois V. ut Orbi Catholico constet, non solum sine communi deliberatione tantæ rei debitâ, sed nec ab omnibus unius Obedientiæ Patribus, quin potius reclamantibus gravioribus, & contradicentibus Regis Galliæ Oratoribus, statuta fuisse, adeoque verissimum esse, quod in Dissertatione Antuerpiæ editâ notaveram, dubiæ saltem authoritatis ex hoc capite, & à nobis & à Gallis inprimis censenda esse.

CONCLUSIO.

43) **N**on mirum est, tam tumultuosè fuisse edita illa Sessiois V. decreta Constantiensia, dum in ijs recedebatur à formâ veri Concilij per Christum præscriptâ, ex cujus jam defectu non poterat ejusmodi Congregatio in Spiritu sancto celebrata esse.

Explicatur. Ponamus, illos, qui decretis Sessiois V. intervenerant, sub hisce præten- disse, definire Concilij super Papâ non dubio solum, ac pro tempore schismatis tunc intervenientis, sed absolute super Papâ in futurum etiam certo ac indubitato superioritatem. Ex hoc ipso tamen noscerentur in tantum recessisse à Concilij Generalis, cui Spiritus sanctus assistit, formâ per Christum præscriptâ, ut congregatio ejusmodi ne quidem *dispositivè* & quasi *materialiter* dici posset Oecumenica, seu esse etiam in via tendentiâ ad Synodum *formaliter* Oecumenicam reintegrandam; prout patebit ex subsequenti probatiombus.

PROBATIO I.

In qua ostenditur, quænam sit à Christo constituta forma Concilij, ut ipse unâ cum Spiritu sancto ei notetur assistere.

44) **E**tenim Christus Matthæi 28. Apostolos mis- surus ad docendas omnes gentes v. 20. eis- dem promisit: *Et ecce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*: Hæc igitur assistentiæ Christi promissio noscitur esse annexa characteri Apostolico usque ad consummationem sæculi in Ecclesia permanituro. At ea Christi promissio est ipsissima illa, quâ Chris- tus iturus ad mortem Joannis 14. v. 16. fecerat eidem Apostolis: *Ego rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æter- num, Spiritum veritatis*. Ista igitur Spiritus sancti assistentiâ ex Christi orationis efficaciâ in

æternum persistit eatenus in Apostolis, quate- nus semper est annexus characteri Apostolico. At verò iste character Apostolicus non consistit in præciso characteri Episcopali, sed in *indefini- tâ* ligandi & solvendi autoritate; prout patet ex Matthæi 18. Neque verò iste Apostolicus *indefinitus* ad ligandum & solvendum potestatis character, juxta *disti cap. 18.* sacrum contex- tum, reperitur in aliquo Ecclesiastico Conci- lio, nisi sit aggregatum in nomine Christi, quod scilicet Apostolica seu Christi Vicaria autoritas præfert. Atqui sublatis Aposto- lis, cum solius Petri Apostolica autoritas an- tecedenter saltem ad Concilij Oecumenici aggregationem, reperitur in ejus Successore, evidenter notum est, non posse Oecumenicum Concilium, cui Christi ac Spiritus sancti assis- tentia sit Divinitus repromissa, ullatenus in- telligi, nisi Petri, ejusve Successoris Apostolica interveniat autoritas. Quandoquidem igitur Sessiois V. Congregatio Constantiensis sibi vendicavit pro tunc autoritatem ejusmodi Apostolicam abique ullius Papæ interventu, atque adeò cum exclusione characteris Apo- lici, prætendendo scilicet Concilij *cephali* su- per Papâ superioritatem, nequit pro tunc ha- buisse illam à Christo promissam sui ac Spiritus sancti assistentiâ, cum re verâ ex nullo Evangelij apice possit vel umbram adferre, ad probandum, quòd character Apostolicus, *in- definitus* ligandi & solvendi potestatem erga totum Christianum orbem præferens, conveniat Synodo, Christi Vicario soli Petri Suc- cessori proprio nomine non insignitæ. Et hinc mirum non est, tot tumultibus agitatum fuisse illam Sessioem, dum contrariâ se ge- rebat erga characterem Apostolicum, sub quo noscitur Concilio Ecclesiastico promissus Spi- ritus sanctus, unâ cum Christi, ejusque Patris æterni assistentiâ.

PROBATIO II.

In qua ostenditur, illam Sessiois V. Con- gregationem Constantiensem in eo se posuisse stata, ut ne quidem *materialiter* & *dispositivè* dici posset Generalis ac Oecume- nica Synodus.

45) **C**onstituta ab initio hæc Synodus ex Epif- copis Joannis Papæ dubij XXIII. obedi- entia additis, ad providendum Ecclesiæ de certo Capite. Sub hoc statu ipsimet cha- racteres Episcopales in unum collati, ex *intrin- secâ* naturâ suâ faciebant Synodo potestatem super Papis dubijs, ubi ad schismatis extinc- tionem id opus foret, etiam deponendis, & pro- ficiendo de unius indubitati Pontificis suffe- ctione; uti ex *antecedentibus* constat. Quæ nihilominus Synodus intenta erat de Papis dubijs removendis per spontaneam renuntia- tionem, sicque erat in statu tendentiâ ad cha- racterem Apostolicum ex Papæ certi electio- ne sibiim conjungendum, poteratque adeò tunc dici *dispositivè*, & *materialiter* Generalis, utpote habens aptitudinem ad Concilij Oecu- menici *formalem* ex Papa postea eligendo cha- racterem

raherem obtinendum. Verum ubi Joannes XXIII. Constantiam aufugerat Schaffusium, non attento, quod iterato promississet renuntiationem, ad autoritativum processum descendit, non contra istum duntaxat dubium Papam, sed, uti ex parte adversa praetenditur, etiam ad decretum Concilij super Papam quoque certum superioritatis definitivum. In quo adeo statim Synodus illa se posuit in statu contrario erga characterem Concilij qua Oecumenici formaliter constitutum.

46. Probatur istud subsumptum. Si namque Adversarij totum evolvant Evangelium, non poterunt illum assignare apicem, qui secus ac *Matthaei 18.* est traditum, statuatur Concilij Oecumenici characterem ex alio, quam Christi nomine Vicario consistentem. Neque vero dicere fas est, Apostolicam autoritatem, Christi nomen praesertentem, ac sub *indefinita* ligandi & solvendi potestate consistentem, ex illo Apostolorum, si *divisim* spectentur, transisse in aliquem Successorem, excepto unico Petro, cui claves regni caelestis cum ordine ad perpetuum Ecclesiae statum, adeoque cum jure successione sunt collatae. Quae vero *indefinita* ligandi & solvendi potestas Apostolis *collectim* sumptis, qua Ecclesiam Universalem representantibus *cit. 18. Matth.* est promissa, non scitur ex sacro contextu non aliter subsistere, nisi Concilium fuerit congregatum in nomine Christi Vicario, antea se habente ad Concilium, quippe cum istud debeat per hoc convocari, opusque adeo est ad illum Apostolicam plenitudinis characterem, Synodi, qua Oecumenica, formaliter constitutum, Apostolis *collectim*, qua Ecclesiam Universalem representantibus promissum *effectivè* obtinendum, ut Concilium fuerit convocatum sub nomine Christi Vicario, extra Concilium jam prius competente Petri Successori. Quia igitur Congregatio illa Constantiensis adversus istum Petri Successoris proprium characterem se oppoluit, ei, qui est Christo *immediatus* & *proximus* Vicarius, superponendo characterem Christo *immediatorem*, indeque adeo *superiorem*, dum Concilij super Papam superioritatem statuit, nequit pro tunc permanisse in statu etiam *materialiter* duntaxat Generalis, ac *dispositivè* Oecumenici Concilij, quamvis postea non ad istum solummodo statum redierit, sed tandem ex accessu Martini V. ad Synodum *complete* ac *formaliter* Oecumenicam statum ex Vicario Christi characterem, illi tunc certo Papae *inexistente*, pervenerit.

§. III.

An Patres Constantiensis in Sessione V. Ecclesiam Universalem sufficienter, aut perfecte representaverint?

47. Emanuel à Schelstrate in sua Antuerpiana Dissertationis *cap. 1. art. 1.* probaverat, Patres Constantiensis Sessione V. non sufficienter representasse Universalem Ecclesiam, ut eorum decretis omnes ubique fideles parere

debuerint. Quia ergo huic probationi opposuerit Maymbourgius *tractatus sui historici pag. 256.* in praesenti, una cum dicti Schelstrate responsionibus *praef. tract. Dissert. 2. cap. 3. repolitis*, hic proferre, animus est.

Argumentum Maymbourgi.

Hic Author *loco proxime citato* sic arguit. Tertium demum argumentum, quo Emanuel Schelstrate utitur ad infirmam autoritatem decretorum Sessionis IV. & V. consistit in eo, quod in Concilio tunc duntaxat una Obedientia Joannis XXIII. fuerit, qua Ecclesiam Universalem representare nequivit. Ut autem demonstraretur nullitas hujus argumenti, quod procul dubio omnium pessimum est, duobus verbis ipsi dicam, id, quod supponit post Bellarminum (qui infirmas illas objectiones ei commodavit) esse *falsissimum*.

Responsio.

PRaelegatus igitur Schelstrate *dict. tract. pag. 113. ac seq.* ita respondet. In pluribus errat Maymbourgius: ac *primò* quidem in eo, quod argumentum nullitatis arguere praesumpserit, quod est longe validissimum. *Secundò* falsissimum dixerit, quod est verissimum. *Tertiò* demum, objectiones mihi à Bellarmino commodatas somniavit, quas ex solis Actis & Gestis Constantiensis Concilij, ac aequalium Scriptorum testimonijs desumpseram, ut sequentia legenti constabit. *Primum* enim testimonium, cui argumentum innititur, desumpseram ex duobus Auctoribus gravissimis, qui Constantiensi Concilio interfuerunt, & tredecim prioribus Sessionibus non nisi unam Joannis XXIII. Obedientiam adfuisse notarunt. Congregationem istius Obedientiae noluerunt alia duae pro Generali Ecclesiae conventu agnoscere, ut fidem faciunt Turretremata, & Summus Ecclesiae Pontifex Eugenius IV. quorum primus ea de re testatur his verbis: *Nullus dubitat, quod asserere, quod sola Obedientia Joannis faceret Concilium Universale Universalem Ecclesiam representans, esset temerarium ac scandalosum alijs duabus Obedientijs.* Secundus vero in *Apologia contra Basileenses* asserens: *Non dixit Obedientia Gregorij, non Benedicti, quae Christianitatis pars non modica erat, ante tempus conventionis plenarium fuisse Concilium, nec prius auctoritate quasi Synodi Generalis plenaria auctoritate suscepit.* Itaque oportuit, ipsis convenientibus, *primò* ab Obedientia Gregorij, deinde ab Obedientia Benedicti novum Concilium convocari; hinc, *universam Ecclesiam concurrente, plenaria Synodi rem & nomen accepit.* Quod ergo ante illum articulum ipsis à Patribus ibi *considentibus actum est, Universae Ecclesiae non debet adscribi, sed eis tantum, qui ibidem considebant, & unius tantum Obedientiae Synodum faciebant.* *Secundum* testimonium desumptum fuit ex Gestis Constantiensis Concilij hucusque inditum, ex quibus ostendi, rem novam non esse, quod Concilium Constantiense ante trium Obedientiarum unionem Universale fuisse negetur, cum in ipso Concilio coram Patribus Con-